

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Romeinen 15, 13
Middagdienst

Broeders en zusters, in deze vreugdevolle dienst wil de Here ons laten stilstaan bij de vreugde en vrede waarmee Hij ons vol wil maken. Daarom zullen in deze dienst veel zingen over de vreugde die de Here ons geeft. Straks nadat we geluisterd hebben naar de goede woorden waarmee de Here ons groet, zingen over de vreugde die wij door Hem ervaren, met de woorden van Psalm 92 : 1 en 2. Maar eerst zullen we de Here begroeten door tegenover Hem te belijden dat ons leven in zijn hand ligt. En uit eerbied voor de Here zullen hierbij gaan staan.

- 1 Lied : Psalm 92 : 1 en 2**
- 2 Gebed voor zegen over de dienst**
- 3 Schriftlezing : Romeinen 15 : 1 - 13**
- 4 Lied : Psalm 118 : 9 en 10** (oproep om met elkaar te juichen over de goede daden van God)
- 5 Tekst : Romeinen 15 : 13**
- 6 Preek**
- 7 Lied : Psalm 36 : 2**
- 8 Geloofsbelijdenis met de woorden van Apostolische Geloofsbelijdenis**
Gezang 3
- 9 Dankzegging en gebed**
- 10 Slotzang : Gezang 22 : 5 en 7** (over onze blijdschap als de Here Jezus zijn werk hier op aarde komt voltooien en Hij alles tot volheid brengt)

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Onze Here, Jezus de Gezalfde, heeft ons vanmorgen laten zien met welk doel Hij mij aan u gegeven heeft. Namelijk om God dichtbij te brengen in de verkondiging van het evangelie. Van de goede, de blijde boodschap. Ik mag in uw midden de heerlijke taak vervullen om u blij nieuws bekend te maken. Ik mag zijn als een koerier die terugkomt van het slagveld en mag vertellen dat de vijand verslagen is. En dat er dus nieuwe tijden

gaan aanbreken. Dat de tijden van verdriet en vijandschap voorbij zijn. En we een nieuw tijdperk binnengaan. Een tijdperk van vreugde en vrede.

Vreugde en vrede. Vreugde en vrede is er voor u. Is dat niet fantastisch? Want is dat niet datgene waar iedereen naar op zoek. Naar vreugde, naar geluk. En naar vrede, naar volkomen harmonie. Ja, ik denk dat ik niet overdrijf als ik zeg dat ons doen en laten als mensen gericht is op het krijgen van bepaalde gevoelens.

Laat ik dat met een enkel voorbeeld mogen illustreren? Waarom willen we bijvoorbeeld een nieuwe auto? Lang niet altijd, omdat de oude het niet meer doet? Nee, de oude doet het vaak nog prima. Maar het gevoel in een nieuwe auto te rijden is zo heerlijk. Bovendien oogst je er ook vaak de nodige belangstelling van anderen mee. Hoeveel mensen denken niet dat ze door meer en meer bezit en geld te vergaren gelukkig worden? Hoeveel laten zich telkens verleiden tot nieuwe aankopen

Anderen experimenteren met allerlei vormen van seks. Omdat ze diep in hun hart hopen daardoor de leegte die ze ervaren te kunnen vullen. Om daardoor de diepe vreugde en vrede te ervaren waar ze zo naar op zoek zijn. Weer anderen zoeken het in het fanatiek supporter zijn van een voetbalploeg. Dan hoor je ergens bij en dat geeft voldoening. Maar het echte geluk vinden ze daarin niet. En diep in ons hart weten we dat als mensen best.

Het is te zien en bekend dat een nieuwe auto geen blijvend geluk met zich mee brengt. Eigenlijk weten we allemaal dat het diepste geluk gevonden wordt in relaties. In de omgang met anderen. Als mensen een band aangaan met een ander in vriendschap of liefde. En zichzelf daarin echt geven. Een man en vrouw gelukkig zien met elkaar, dat is veel rijker dan een man met zijn nieuwe auto. Of een vader die geniet van het spelen en dollen met zijn kinderen, dat is mooi. Of een kleuter die even bij zijn moeder op schoot kruipt en dan weer verder gaat spelen, dat is mooi. En dat vervult een mens met een warm gevoel. En niet alleen de mens die deel uitmaakt van die relatie. Maar ook de mens die van die liefde getuige mag zijn. Tenminste als diegene niet stikt van jaloezie. Uitingen van oprechte liefde zijn lichtpunten in deze wereld die verder vaak zo koud en donker is.

En waar vreugde en vrede gevonden worden, werkt die in veel gevallen, aanstekelijk. Als Paulus dan ook in onze tekst de wens, de bede, uitspreekt dat de leden van de kerk van Rome vervuld worden met louter vreugde en vrede in hun geloof, dan heeft hij niet

alleen het persoonlijk geluk van de gemeenteleden op het oog. Maar dan wenst hij dat in het besef dat die vreugde en vrede uit zal stralen op de mensen in en rondom de gemeente. En dat straalt dan weer uit naar de bron van deze vreugde, de Here. Zodat de Here de eer ontvangt, die Hem toekomt. En daar gaat het dan ook vanmiddag over.

Ik preek u vanmiddag over Paulus' bede tot God om zijn kinderen op aarde te vervullen met hemelse vreugde en vrede.

Om deze vreugde en vrede wordt gebeden opdat:

- 1. de Here de ontvangers hiermee vervult,**
- 2. de Here anderen hierin laat delen,**
- 3. de Here Zichzelf hierdoor groot maakt.**

We zullen dus allereerst zien **dat Paulus om deze vreugde en vrede bidt opdat de ontvangers hiermee vervuld raken.** Deze bede van Paulus komt niet zomaar uit de lucht vallen. Met deze bede sluit hij een lang gedeelte af van de brief. Een gedeelte waarin Paulus ons als gemeente leert hoe wij met elkaar moeten omgaan om de vrede in de kerk te bewaren. Het gedeelte begint bij hoofdstuk 14 vers 1. Daar roept hij ons op om verdraagzaam te zijn tegenover elkaar. De een gelooft dat hij alles mag eten, een ander eet alleen plantaardig voedsel. De een stelt de ene dag boven de andere, een ander stelt ze allen gelijk. Maar wij moeten naar aanleiding van deze dingen elkaar niet over en weer veroordelen of over en weer minachten. Maar wij moeten elkaar in deze dingen verdragen. Het oordeel komt ons in deze dingen niet toe. De Here Jezus is gestorven en levend geworden om over doden en levenden heerschappij te voeren, zo zegt Paulus. Hij zal oordelen. En niet wij. Dat is waar Paulus in de verzen 1 t/m 12 van hoofdstuk 14 op wijst.

Om vervolgens te laten Paulus zien wat we wel moeten doen. De verzen 13 t/m 23. In plaats van elkaar veroordelen, kunnen we beter tot het oordeel komen dat we elkaar geen aanstoot of ergernis moeten geven. We moeten met elkaar najagen wat de vrede en de onderlinge opbouw bevordert. En één van de dingen die daarbij helpen is elkaar geen aanstoot of ergernis geven.

En in het begin van hoofdstuk 15 vat Paulus hoofdstuk 14 nog een keer samen. Vers 1: wij die sterk zijn, moeten de gevoeligheden van de zwakken verdragen en niet onszelf behagen. Onszelf behagen. Dat is onszelf een plezier doen door onze eigen zin door te drijven, terwijl we weten dat een ander moeite met ons gedrag heeft. Maar toch

doorzetten omdat wij er geen kwaad in zien en wij er zin in hebben. En we dat belangrijker vinden dan de moeiten van de ander. In plaats daarvan moeten we proberen onze naaste een plezier te doen, ten goede, tot opbouw. Want zo heeft ook de Here Jezus gedaan. Toen Hij uitgescholden en bespot werd heeft Hij niet ingegrepen, hoewel Hij dat wel kon en daar het recht en de macht toe had. Maar omwille van ons heeft Hij die schuldwoorden en bespottingen verdragen, omdat Hij ons alleen zo kon redden.

We moeten dan ook elkaar aanvaarden, zoals ook Jezus Christus ons aanvaard heeft. Zullen wij broeders en zusters veroordelen die door de Here Jezus aanvaard zijn. Nee. We moeten elkaar verdragen en liefhebben opdat, zoals Paulus in vers 9 zegt, de heidenen, de niet Joden, God gaan verheerlijken vanwege zijn ontferming, vanwege zijn liefde.

In dat kader staat dus de bede van vers 13. Paulus wil dat de gelovigen blij zijn en vrede hebben in hun geloof niet alleen voor de gelovigen zelf, maar ook opdat dat uitstraalt naar buiten. Zodat die mensen, die de vreugde en de vrede in de harten van de gelovigen zien, God gaan prijzen.

Daarom bidt Paulus dus: de God van de hoop vervul u met louter vreugde en vrede in het geloven. Met louter vreugde en vrede. Wat vraagt Paulus hiermee? Allereerst met die vreugde. Vraagt hij aan de Here of Hij ervoor wil zorgen dat de gemeenteleden altijd blij zijn? Altijd een lach op hun gezicht hebben? Je zou het kunnen denken. Zeker als je Paulus' brief aan de gemeente van Filippi ernaast legt. In die brief zegt hij zelfs: verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zeg ik u: verblijdt u. En de indruk wordt ook wel eens gewekt door bepaalde christelijke televisie- of radioprogramma's Dat als je gelooft je voortaan alleen nog maar huppelend door het leven zult gaan. Dat niets erger je meer kan raken en je nooit meer verdriet zult hebben.

Maar broeders en zusters, toch vraagt de Here niet van ons om altijd te lachen en opgeruimd te zijn. Om te leven alsof er geen pijn, verdriet, gebrokenheid en angst is in deze wereld en in ons leven is. Een christen is niet altijd blij en hoeft dat ook niet te zijn. Dat is ook niet wat Paulus aan de Here vraagt. Paulus vraagt niet om oppervlakkige blijdschap, maar om vreugde. Vreugde die diep in ons hart verankerd ligt. Die ook wel eens overschaduwd wordt door verdriet. Maar die toch altijd weer doorbreekt. Zodat een christen nooit hoeft te wanhopen. Maar in al zijn pijn en verdriet toch altijd hoop heeft.

Het is dan ook niet zonder betekenis dat Paulus schrijft: de God nu **van de hoop** vervulle u met louter vreugde en vrede.

Wie gelooft heeft altijd hoop. En wie hoop heeft, kent in zijn verdriet toch ook vreugde. Al moeten we dat woord hoop ook goed begrijpen. Want deze hoop is niet wat wij er vaak van maken. Wij spreken vaak over hoop als we geen echte verwachtingen meer hebben. Als een soort laatste redmiddel. “Ik hoop maar dat er een wonder gebeurt, want anders weet ik het ook niet meer.” Hoop is vaak voor ons een soort laatste strohalm. Wij kunnen er niets meer aan doen, dus hopen we maar op een beetje geluk. Maar hopen op de Here is niet je vastklampen aan een laatste strohalm. Wie op de Here hoopt heeft geen strohalm vast. Maar heeft de Almachtige God, Schepper van de hemel en aarde vast. Van wie je niet een beetje geluk verwacht. Een goede bui. Nee. Hopen op God is een levenshouding voor goede en slechte dagen. Hopen op God is de dingen van Hem verwachten. En niet in onzekerheid. Nee, in verwachting. In een verwachting die gebaseerd op het feit dat God ons dingen heeft beloofd en God Zich altijd aan zijn beloften houdt. Hij heeft ons gezegd dat Hij ons als zijn kinderen heeft genomen en altijd voor ons zal zorgen. En Hij heeft tegen ons gezegd heeft dat er geen haar van ons hoofd zal vallen tegen onze wil. En dat wat Hij ons als kwaad toedeelt in dit leven, dat Hij dat zal laten meewerken ten goede. Dat heeft Hij gezegd en door mogen wij Hem aan houden en daar zal Hij Zich aan houden.

Kan ons dan geen ongeluk meer gebeuren, als we op de Here hopen? Of lijden wij niet meer door een ongeluk? Zeker wel. En daar hebben we ook verdriet over. Maar tegelijk vinden we bij ons verdriet troost in de wetenschap dat onze Almachtige God en Vader hiermee zijn bedoeling heeft. Voor mij of voor anderen. O, niet dat we dat altijd gelijk zo beleven. Op het moment van het lijden, lopen we vaak keihard tegen het lijden en de pijn aan. Maar op zulke momenten moeten we dan maar denken aan wat in Hebréeën 12 staat. Daar wordt de moeite die God geeft vergeleken met de wat aardse vaders doen die hun kinderen straf geven. U hebt dat ongetwijfeld wel meegemaakt. Dat u bijv. straf kreeg omdat u er met de pet naar had gegooid op school. Op het moment dat we de straf kregen hebben we daar misschien om gehuild. Of waren we boos. Maar uiteindelijk hebben we hierdoor toch geleerd dat je moet werken als je wat wilt bereiken. En toen we volwassen geworden waren, waren we dankbaar dat we op deze manier geleerd hadden om ons best te doen en ons in te spannen.

Zo houdt God ons soms kort of brengt Hij ons in de moeite omdat Hij een bepaalde weg met ons wil gaan. Hij ons iets wil leren. En dat iets is bijna altijd om minder op onszelf te vertrouwen en meer op Hem. Om meer en meer te geloven dat ons geluk niet in onszelf en onze daden verankerd ligt, maar in Hem. Om ons te laten ervaren dat het zo waar is wat we in Zondag 1 belijden dat we maar één troost hebben in leven en sterven. En dat is dat we het eigendom zijn niet van onszelf, maar van onze trouwe Heiland Jezus Christus.

En wie dat in zijn hart weet, kan dan ook nog blij zijn door zijn tranen heen. Dankbaar zijn in de moeiten waarin we hij bevindt. Omdat we geloven dat God, onze Vader in de hemel, hierin zijn weg met ons gaat. Zijn weg om ons te volmaken. Ja, omdat we dat geloven. Want zonder dat geloof gaat het niet.

Het is dan ook niet voor niets dat Paulus zegt: de God van de hoop vervul u met louter vreugde en vrede in uw geloof. Want zonder dat laatste gaat het niet. Want het geloof is als het ware de beker waarin de vreugde en de vrede worden uitgegoten. Als de beker, dat geloof, er niet is, is er niets om die vreugde en die vrede in vast te houden. Dan vloeit de vreugde en de vrede bijna gelijk weer weg.

Maar als het geloof er is, dan kan de vreugde en de vrede vasthouden. Ja, kun je vol worden van die vreugde en die vrede. Die vreugde is dus niet de vreugde door het ontbreken van verdriet, maar het is de vreugde van het kennen van God. Van het kennen van zijn liefde en zijn ontferming en zijn trouw. Een liefde die Hij zichtbaar heeft gemaakt door zijn eigen Zoon voor onze zonden over te geven in de dood. In een verschrikkelijke dood aan het kruis. Onze vreugde komt voort uit die ervaring van Gods zorg en liefde voor ons.

En uit die kennis en ervaring komt dan vervolgens ook vrede voort. Vrede met God omdat ik met God verzoend ben, door Jezus Christus. Die voor mijn zonden stierf. En door zijn dood alles heeft weggenomen wat ik tussen God en mezelf had opgeworpen en waardoor de weg naar God geblokkeerd was. Om die vrede bidt Paulus. De vrede met God en van daaruit de vrede met elkaar. Dat er dus niets tussen ons in staat. Dat alles is uitgepraat, dat er vergeving is gevraagd voor zonden en dat die vergeving ook geschonken. Dat is vrede. Harmonie, zonder spanningen.

En deze vrede en vreugde in God stellen ons en onze kinderen dan ook in staat om blijmoedig ons kruis op ons kunnen nemen. Zoals daarom gevraagd wordt in het gebed

voorafgaand aan de doop. We verdoezelen in de kerk het kruis, het lijden dat wij in dit leven ervaren niet. We erkennen dat het er is. Maar aan de andere kant vragen we aan de Here ook wij in deze moeiten en verdriet toch de vreugde, de blijdschap mogen vasthouden. Ons kruis blijmoedig mogen dragen. Dat is waar we als kerk bij de doop om bidden. En dat is ook de vreugde en vrede waar Paulus om bidt. Dat in de eerste plaats. De vreugde voor de ontvangers.

In de tweede plaats zullen we zien dat Paulus om **vreugde en vrede bidt opdat de Here anderen in deze vreugde laat delen**. U vraagt zich misschien af hoe ik er bij kom om anderen bij dit vers te betrekken. Het gaat toch om de vreugde voor de ontvangers. Daar zijn twee goede redenen voor. De eerste reden ligt in de context Het gaat in dit gedeelte in de eerste plaats om het leven in de gemeente. Dat de gemeenteleden vrede hebben en blij zijn met elkaar.

De tweede reden die ligt in vers 13 zelf. We hebben gezien dat het in het eerste gedeelte van vers 13 gaat het over vervulling met vreugde en vrede. En als in de Bijbel gesproken wordt over vervulling of vervullen dan wordt daarbij altijd gedacht aan gieten en vol worden. Haalt u dat beeld van die beker maar weer voor ogen. En wat gebeurt er nu als je een beker vol schenkt. Er komt niet alleen vloeistof in de beker. Maar de lucht die eerst in de beker was wordt verdreven. Daar is geen plaats meer voor. En zo is het ook als we vol worden van vreugde. Dan blijft er geen plaats over voor bitterheid en zelfbeklag. En daar waar vrede komt verdwijnt jaloezie, ergernis en hatelijkheid. En nu vroeg Paulus maar niet aan de Here of we iets van vrede en vreugde mogen hebben. Hij vroeg of we er vol van mogen worden. Je meer nog, vervuld van mogen worden. Dus zo vol dat we ervan overvloeien. En dat woord gebruikt hij ook in het tweede deel vers 13. Overvloeien. Om overvloedig te zijn in de hoop.

Als uw hoop op God die vreugde en vrede zo groot wordt dat hij overvloeit, dan kan hij dus niet verborgen blijven. Dan kan het niet anders of mensen zien aan hoe u omgaat met moeite en verdriet dat er een kracht in u werkzaam is die niet van deze aarde is. Allereerst met uw eigen verdriet. Want waar anderen verbitteren, hebt u geduld en kunt u toch door uw tranen heen nog genieten. Waar anderen woedend worden, probeert u rustig te blijven en met wijsheid de ander tegemoet te treden. Waar anderen ontroostbaar zijn, vindt u troost.

En waar anderen verdrietig zijn komt u met troost. Ja, bent u troost. En waar anderen met woede en uit frustratie op u reageren, daar probeert u rustig te blijven. Om de ander ondanks alles toch te begrijpen. Sommigen zal dat alleen maar nog bozer maken. Sommigen zullen daarom een hekel aan u hebben.

Maar anderen zullen zich proberen op te trekken aan uw vreugde, vrede en hoop. Omdat ze zien dat u iets hebt dat zij niet hebben. Iets wat geen vlucht uit de werkelijkheid is. Iets waarin in pijn en verdriet niet ontkend wordt. Iets waarin aan de ene kant eigen tekortschieten en eigen falen eerlijk erkend worden. Maar waarin men toch niet ongetroost leeft. Waarin men toch de liefde en de barmhartigheid weet te bewaren. En zij zullen willen weten wat uw geheim is. Omdat zij dat geluk ook willen leren kennen. Omdat ze zien dat het goed is. Omdat ze zien dat daardoor het leven weer opbloeit. En dan zult u zo een getuige zijn van de hoop die in u is. Van de kracht die in u werkt. De kracht van de Heilige Geest.

En dat brengt ons gelijk bij het derde. **Dat Paulus om vreugde en vrede bidt opdat de Here Zichzelf groot maakt.** Iedere gelovige die zichzelf kent weet dat de vreugde en de vrede die hij ervaart, niet van zichzelf afkomstig is. Maar hij weet dat deze hem geschonken zijn. Hij weet dat hij niet zijn eigen verdienste is dat hij niet verbitterd is. Maar dat het het werk van zijn God is geweest. Die de Heilige Geest in zijn hart heeft uitgestort. Die werkt het geloof in ons. Het geloof dat ons laat leven bij de troost en de hoop die God geeft. De Heilige Geest geeft de vreugde en de vrede in het hart.

En wie zo door de kracht van de Heilige Geest vreugde en vrede in zijn leven kent, die kan niet anders dan spreken over Hem die ons zo rijk maakt. Onze God. Onze God die niets liever wil dan ons rijk maken in het geloof in Hem.

En daar gaat het toch om, broeders en zusters, jongens en meisjes. Dat is waar de Here ons voor geschapen heeft. Dat is ook wat echt vreugde en vrede geeft: God verheerlijken door in zijn liefde te blijven. Dat is door zijn geboden te bewaren. Op die weg van de vreugde heeft God ons in zijn genade gezet. En Hij heeft mij aan u, zijn gemeente, zijn bruid, gegeven om u die blijde weg te wijzen. Laten we dan samen die weg met elkaar gaan vervuld met vreugde en vrede in onze Here Jezus Christus.

Amen